

Kulturális-közéleti havilap, harminckilencedik évfolyam

2012 július Próza

Kiss Judit Ágnes: Rendkívüli próba

Mire leértem a Vörös Márványba, a zenekarnak majdnem a fele ott volt, a teljes apparátus az ütősöket is beleértve, de csak a K betűig, úgy látszik, Mocs, az ügyelő névsorban haladt a telefonokkal. A Vezér betegségéről szóló hírek már napok óta lázban tartottak mindenkit. Noha afféle pletykák is keringtek, hogy már rég nem él, a petyhüdt test, amit időnként a tévéhíradóban mutatnak, csak az egyik hasonmása, vagy ha tényleg ő az, hát ki van tömve; az ilyesminek mi végképp nem adhattunk hitelt. Pontosan tudtuk, hogy minket értesítenek elsőként, rendkívüli próbát hívnak össze, ahol villámgyorsan blattolnunk kell a Kisgeci által már évekkorábban megkomponált Gyászszimfóniát, amelyről mindannyian készséggel elhisszük, hogy a megrendülés és nem a megrendelés ihletében fogant. Ez a szokatlanul kései telefon, én meg is vacsoráztam már, jó okot adott a reményre, úgyhogy voltaképp meg sem lepődtem, hogy a kollégák derült arccal és – bár próba előtt szigorúan tilos alkoholt fogyasztani – gyanúsán feljavítottak tűnő tonikokkal, kólákkal és narancslevelekkel jönnek el a pulttól.

Igazából nem volt mit megbeszélni, mégis muszáj volt beszélni róla, mindig így van ez, és itt a Vörös Márványban volt a legbiztonságosabb, ahol pontosan tudtuk, hol a lehallgató, és megfelelő óvintézkedések mellett ki is lehetett iktatni. Rövidebb beszélgetésekhez elég volt egy-két benzines öngyújtót az asztal közepén álló fém hamutartó közelében felkattintani, abba volt elrejtve a mikrofon, hogy a sístergés elnyomja a hangot; ha komolyabb tárgyalnivalónk akadt, érdemes volt szétszedni az egészet.

Most úgy tűnt, súlyosabb téma készül, ketten már elő is vették az öngyújtójukat, Szezám, az aranykezü klarinétos a hangszerokból a csavarhúzó, és nagy körülményesen, ahogy ilyenkor szokás, valami disznó viccet kezdett mesélni. Vöröske, a szólamtársa, egyébként remek szaxofonos, és a zenekar csekély számú nőtagjainak egyike, szokás szerint még a poén előtt hisztérikus nevetésben tört ki: „a férj arra jön haza, hogy az ágyban egyszerre hárman dugják az asszonyt...” És Vöröske vihogott, hogy Szezám zavartalanul szétcsavarozhassa az apró készüléket a hamutartó aljában, de Yosh, a baráti ország ösztöndíjasa, egyébként kiváló csellista nem bírta kivárni a biztonságos hatástalanítást, belezihálta az öngyújtósziszegésbe mindnyájunk kérdését: „Mégiháltá? Igazán mégiháltá?” „Reméljük” – mondta Szezám fel sem nézve a munkájából, és egy kis cigarettahamut pöccintett a lehallgató pofájába.

Vettem egy islert meg egy őszibaracklevet, ahogy szoktam, leültem az asztal sarkához, onnan hallgattam a találgatásokat, hogy mi jöhet most, ki lesz a Vezér utódja, marad-e minden a régiben, vagy vége lesz ennek az egész szarnak végre. A szomszéd asztalnál ugyanezt tárgyalták a rezek meg az ütősök, úgy látszik, ők is szétkapták a hamutartót, csak onnan több „faszom picsája” hallatszott, nem véletlen, mi, vonósok inkább a fákkal jövünk ki, a rezesek olyan durvák, pedig köztük is van egy nő, Marilla, egyébként zseniális trombitás, csak rém közönséges, horkantva nevet minden trágárságon... Vöröskebe azért szorult némi finomság.

A próbateremben már ott volt a zenekar másik fele L-től Z-ig, akiknek nem maradt idejük kicsit

beskálázni a Vörös Márványban. Ennek ellenére ők is virágos kedvükben voltak, Wikó, az egyik pozanos odáig merészkedett, hogy behozott egy doboz sört, és letette a széke mellé. Vilibácsi, a zenekar legvénebb hímtagja, így nevezi magát, egyébként ő is kiváló csellista volt a maga idejében, bele is botlott és felrúgta, de most ő sem háborodott fel. „Ha már sört hozol próbára, és meg sem kínálsz, legalább jó helyre tedd, bazmeg” – dörmögte, és segített eltakarítani a nyomokat: papír zsebkendő, dezodor a szag ellen, nehogy Mocs észrevegyen valamit, a fegyelmiért sosem kell megdolgozni. Hálából kapott egy korty sört meg egy fél rágót, mire körülnéztem, rágózott az egész társaság.

Disznófő, a karmester most is ünnepélyesen és fontoskodó arccal tipegett be. A rossz nyelvek szerint csont buzi, és a rengeteg análszextől jár úgy, mint egy beszart pingvin, a koncerteken meg gumibugyit vesz a frakk alá, nehogy tényleg beszarjon, olyan renyhe a záróizma. Ismerős volt a partitúra, amit rendezgetett.

„Na, mi van, Traverz?” – bökött oldalba Viking, a kottatársam, aki már megint az utolsó pillanatban érkezett, még mielőtt Mocs felírná, és már gyantázott is, az volt a szerencséje, hogy a kórus most vonult be. „Mi a franc! – tekergette a nyakát Viking –, kórus is lesz? Kicsit elgaloppírozta magát ez a Kisgeci, nem?”

Mocs megjelent a kottákkal, az arca hosszú, mintha citromba harapott volna. Sejtettem, hogy neki nem jó hír a Vezér halála. Disznófő kopogott a pulpituson. Csend lett. „Tisztelt kollégák! – kezdte szokásos orrhangján. – Ez a rendkívüli próba, gondolom, valamennyiőtöket felkavart. Oka nem más, mint az az örömteli hír...”

„Ezt már így ki is meri mondani?” – súgta oda fél szájjal Viking.

„... az az örömteli hír, hogy szeretett Vezérünk állapota stabilizálódott, így ennek öröme ma éjfélkor előadásunkban felcsendül Beethoven kilencedik szimfóniája, amelyet élőben közvetít a rádió és a televízió összes csatornája.”

Krrsss – Wikó kezében palacsintává lapult a sörösdoboz. Ismertük Kisgeci műveit, az egész béketábornak tele volt velük a heréje, de most esküszöm, szívesebben adtuk volna elő az összes opusát, csak a Gyászszimfónia is benne legyen, mint a nagy Ludwigét. Halálra váltan ültünk, a csönd koppant az ablaküvegen, mint a kiutat kereső légy.

Zseton, a roma bőgős tért először magához. „Éljen!” – kiáltotta, és a vonóval teljes erőből ütni kezdte a pultot. Kényszeredetten csatlakoztunk. Disznófő rezzenéstelen arccal állt, a szeméről sose lehetett tudni, mit gondol, velünk van-e vagy ellenünk. Mocs kottát osztott, a ruhatáros begördítette a fogast az egyenruhákka. Émelyegni kezdtem, mintha az isler helyett egy frizbi forgott volna a gyomromban. „Éljen a Vezér! Éljen a Vezér!” – kiabáltuk kórusban, kiabáltam én is, bár attól féltem, hang helyett félig emésztett isler és őszibaracklé fog kijönni a számon. Disznófő leintette a zenekart, balra vágott a szemével. Szada, a koncertmester feltápászkodott, Tréfli, az ortodox zsidó oboista megfújta az á-t, indult a rutinszerű hangolás, ahogy ilyenkor szokott.

Tizenegy után nem sokkal Mocs jelent meg aggódó arccal, és Disznófő fülébe súgott valamit. Akkor már mindnyájan egyenruhában ültünk, a térmikrofonok a fejünk fölött, az utolsó tételből próbáltunk egy-két belépést a basszus szólistával. Disznófő lekopogta a zenekart, szokás szerint ünnepélyes és fontoskodó arcot öltött, de amikor megszólalt, orrhangjába némi félelem vegyült.

„Tisztelt kollégák! – kezdte. – Most kaptam a hírt, hogy szeretett Vezérünk állapota ismét válságosra fordult. Úgy gondolom – itt zavarba jött –, úgy gondolom, hogy mai rendkívüli

próbánk anyaga a rendkívüli események miatt... hm... megváltozik.”

Újra elemében volt, ahogy megtalálta a megfelelőnek ítélt szót. Mocs összeszedte a kottákat, a mikrofonokat leszerelték, és reggelig Kisgeci Gyászszimfóniájával kínlódtunk jóval kevesebb lelkesedéssel, mint amennyit néhány órája feltételeztünk magunkról.

Délután ébredtem öt óra felé, borús volt az idő, de még világos. Azonnal bekapcsoltam a rádiót, de a hivatalos hírekben nem hangzott el semmi lényeges, a Vezér változatlan állapotban változatlanul életben volt. Az Árkon Túli Adót már hetek óta egyáltalán nem lehetett fogni, persze azelőtt is zavarták, de azt a recsegést megszokta az egész béketábor, most képtelenség volt egy szót is kivenni, hiába próbáltam az összes hullámhosszon. A tévében semmi, csak az idétlen vetélkedők. A kollégák közül nem mertem senkit felhívni, egyformán lehallgatták mindnyájunk telefonját.

Leültem a bélyegeim közé, új ausztrál sorozatot szereztem, egynek-kettőnek sérült volt a fogazata, de értékesnek látszottak, és ahogy ilyenkor mindig, elfeledkeztem mindenről: a zenekarról, a tokjában heverő hangszeremről, a meghalni nem akaró Vezérről és leendő utódjáról, meg a többi mocsokról.

Másnap a szokásos időben volt próbánk, elővettük a Gyászszimfóniát, a kollégák ingerültnak tűntek, nyoma se volt a tegnapi karneváli hangulatnak. Kisgeci műve éppolyan hatásvadász vacaknak bizonyult, mint amilyenre számítottunk, de alapjában véve nem volt nehéz, mégis mindenki olyan dühödten és türelmetlenül játszott, mintha valami bonyolult Richard Strauss-darabban birkóznánk. A szünetben rádiót hallgattunk, vártuk a rendkívüli híradást, de semmi, csak a szokásos idétlen indulók meg az időjárás.

„Az istennek se hajlandó megdöglenni” – szúrta a foga közt Nemez, meglepően virtuóz brácsásunk.

„Pedig előbb ő, csak aztán én, most már kivárom, bazmeg” – sziszegte Vilibácsi, és bal keze körmeivel ingerülten kocogtatta a jobb keze körmeit. Szinte mindenki cigarettázott, egyikről a másikra gyújtottak még a kocázók is, csak én maradtam a dohányzón kívül, asztmás rohamot kapok a füsttől.

A délutáni telefonon már meg se lepődtem. Újabb rendkívüli próbát hívtak össze, és a Vezér személyesen üzent, hogy gyógyulása öröme az Eroicát játsszuk. Meg volt veszve Beethovenért.

A próbaterem feszültsége néma volt, mint a túlhúzott hegedűhúr, csak meg ne pendítse valaki. Most nem kellett egyenruhába öltöznünk, a Vezért a hét végén készültek kiengedni a kórházból, vasárnap este kell majd koncerteznünk, amikor beszédet is mond a Mozgalom terén, és az összes tévéadó azt fogja közvetíteni a korábban közölt műsorok helyett. Mocs kottát osztott fontoskodó arccal, mint mindig, Disznófő pléhporfájáról semmit nem lehetett leolvasni, nem tett megjegyzést arra sem, hogy már a főtéma úgy szólt, mint egy ócska dallam valami verklin.

A végében Tréfli vizelt mellettem, a falnak támasztotta a fejét. Váratlanul sírva fakadt, kétségbeesetten, mint egy kisgyerek:

„Én ezt nem bírom tovább, az Isten verje meg! Meddig lehet ezt még velünk csinálni?” És ütni kezdte a falat a fejével. Szezám és Vilibácsi ugrottak oda, nekem tele volt még a kezem, karolták át a vállát, húzták el a fal mellől, segítettek neki visszacsomagolni a nadrágjába, hideg

vízzel locsolták az arcát, csitították.

„Próba után megiszol velünk egy-két mézes barackot, az majd rendbe rak” – mormolta Vilibácsi szakasztott úgy, ahogy az unokáit szokta vigasztalni.

„Mindnyájunknak jót fog tenni” – tette hozzá Szezám, és ezzel már meg is szervezte az esti programot.

A Vörös Márványban megint csak néhányan lézengtek, nem hiába kedveltük azt a helyet, és nemhiába kedveltek minket, a bevétel legjava a zenekar tagjainak kitartó vedeléséből származott.

„Örökké nem élhet” – mondta Vöröske az öngyűjtőszisztegésben. Nem kapott választ, csak sötét tekintetek néztek vissza rá a poharak fölött. Rövidet ivott az egész társaság, szinte szóltanul, mintha minél hamarabb le akarnának részegedni. Én is közel álltam hozzá, hogy alkoholt fogyaszszak, valami erőset, tisztán, aztán végül csak egy kis rumot kértem a teámba.

Nemez egy óra múlva esett be, a menyasszonya már most papucs alatt tartotta, mindig hazarohant elkéredzkedni, ugratták is érte a kollégák eleget. Izgatott volt, nem szólt egy szót sem, csak óriási gesztusokkal mutogatta, hogy szedjük szét a hamutartót. Még akkor is fojtott hangon beszélt, mikor Szezám már hatástalanította a lehallgatót. A Mozgalom téren jött keresztül. Tele van emberekkel, több százan, talán diákok, egyetemisták, röpcéduláznak, egy-egy hangosabb jelszó is elhangzott már, hogy a Vezér mondjon le, parlamenti választásokról beszélnek, és egyre gyűlnek, a rendőrség sehol, csak a szokásos pár fakabát posztol a párt székháza előtt, rettenetesen zavarban vannak, nem mernek a tömeg közé menni, valami lesz itt, valami biztosan történni fog.

Elsőnek Szada állt föl, a koncertmester, aztán Viking, a kottatársam. Összenéztek, de nem szóltak semmit, mintha még be volna kapcsolva a mikrofon a hamutartóban. „Odamégünk?” – súgta Yosh, de már vette a kabátját, öltöztek a többiek is, az üres poharakat, mint mindig, visszavitték a pulthoz.

„Traverz?” – nézett vissza a válla fölött Viking. Megráztam a fejem. Fáradt voltam. Haza akartam menni pihenni, mostanában sok volt a rendkívüli próba, és ha nem alszom legalább kilenc órát, borzasztó pontatlanul játszom.

Lefeküdtem, de csak forgolódtam, fölkeltem, bekapcsoltam a tévét, de már nem volt adás, csak az éjszakai hangyaháború a képernyőn. Próbáltam megkeresni rádióan az Árkon Túli Adót. Csak sípolás és recsegés hallatszott. Arra ébredtem, hogy elaludtam a konyhaasztalra borulva, ahol a rádiót hallgattam, a sípolás és recsegés alábbhagyott, és egy-egy szót ki is lehetett venni a zavarásból. Három óra volt, ilyenkor általában nincs adás, most mégis híreket mondtak: fegyverekről beszéltek, valaki feltörte a hadsereg raktárait, hatszázötven gépkarabélynak veszett nyoma; a Mozgalom téren gyülekező több ezres tömegről, akik már hangosan kiabálva követelik a Vezér lemondását, a rendőrség sorfalat áll velük szemben, de nem avatkoznak közbe, senki nem mer parancsot adni.

Reggel nyolckor a hivatalos tévéhíradóban és a rádió híreiben beszéltek néhány száz részegen hőzöngő fiatalról, akik megtámadták a rendőrséget, megzavarták a békés lakosságot, feltépték az utcaköveket, hajnalra sikerült őket kiszorítani a Mozgalom teréről, a hangadókat előállították.

Megrémültem. Szadára gondoltam, és Vikingre, a kottatársamra, gumibotokra és vízagyúkra.

Ha Yosh belekeveredett valamibe, őt egyszerűen hazatoloncolják. Vilibácsi már nem tudna elfutni, és Vöröske... ezeknek nem számít, ha egy nőt vernek halálra.

A Mozgalom tere üres volt és tiszta, sehol nem lehetett látni összecsapások nyomait, az utcakövek a helyükön. A Vörös Márvány redőnyei lehúzva, csak tízkor nyitnak, amikor mi a próbát kezdjük. Remegett a kezem, mint a diplomakoncertemen a Paganini-Caprice előtt, amit sose tudtam igazán jól megtanulni. Beültem a próbaterembe, és vártam a többieket, ha eljönnek, ha nincsenek börtönben, ha nem verték össze őket.

Időben érkeztek mind, sértetlenül, mintha ott se lettek volna a Mozgalom terén, szemben a rendőrséggel. Mosolyogtak. Szezám és Vöröske, Szada és Viking, Vilibácsi és Yosh. Az Eroica első tétele diadalmasan zengett, Disznófő vérszemet kapott, egyre jobban belemelegedett a vezénylésbe, és ízléstelen fortissimókat hadonászott.

A szünet szokatlanul hosszúra nyúlt, Mocs hiába próbálta a rendes húsz perc után összeszedni a zenekart, többen hasmenésre panaszkodtak, és újra meg újra visszatértek a vécébe. A dohányzóban alig lézengtek, sehol sem volt nagyobb csoportosulás, kettesével-hármasával beszélgettek a kollégák. Fegyverekről suttoztak, és a Mozgalom teréről, az éjszaka történeteket tárgyalhatták.

„Mi volt?” – fordultam Vikinghez, amikor egy pillanatra egyedül maradt, és épp nem dugta össze a fejét senkivel.

„Semmi gáz – vont vállat Viking. – Időben leléptünk, nem is láttuk a zsarukat.” – És csukott szemmel hangolni kezdett, nagyon meleg volt bent, mindnyájan szenvedtünk a D-húrral.

Próba után senki nem ment a Vörös Márvány felé, látszott az üvegen át, hogy teljesen kihalt a kocsma. Furcsán langyos idő volt, őszhöz képest szokatlanul langyos. Egyedül mentem haza, ahogy mindig is, sütött a nap, levettem a pulóveremet. Otthon előkerestem azt a Paganini-Caprice-t, amit a diplomámon játszottam, és szép lassan gyakorolni kezdtem. Meglepődtem, hogy ennyi év után is benne maradt a kezemben meg az agyamban, alig kellett belenézni a kottába. Aztán Bach-partitákat nézegettem, újra meg kéne tanulni egyet, talán az E-dúrt, besötétedett már, mire észbe kaptam, hogy elment a délután, nem is ettem, nem kapcsoltam be a tévét, nem hallgattam a rádiót, és nem mentem ki a Mozgalom terére. Akkor már retentő álmos voltam, az előző éjszaka nagyrészt a konyhában telt, nem kényelmes az a hokedli.

Majdnem tizenegy órát aludtam, a vekker is hiába csörgött, valószínűleg lecsaptam álmomban. Alig maradt időm megmosakodni, és nem vettem tiszta zoknit sem, rohannom kellett, ha nem akartam, hogy Mocs felírjon. Most nem a tér felé mentem, kerülő lett volna, így is át kellett futnom egy piros lámpán a Győzelem utca sarkán, hogy odaérjek.

Az egész zenekar bent ült a próbateremben. A hangszertokok mellettük csukva a földön. Senki nem beszélt, a kották kitéve a pultra, mintha már folya a próba, de nem késhettem, nem volt még tíz, és Disznófő sem állt a pulpituson. Szada, a koncertmester az óráját nézegette, láttam, hogy remeg a keze. Meg akartam kérdezni, mi folyik, de nem nézett senki a szemembe, elkapták a tekintetüket, és én nem mertem megszólalni.

Már csak öt perc volt a próbakezddésig, de senki nem vette elő a hangszerét, nem olvasott újságot, nem fejtett keresztretjvényt, üres volt a dohányzó is. Elbizonytalanodtam. Valami

történik, amit nem értek, valami van, amiről nem tudok, és mindenki más tud, mindenki más, aki mozdulatlanul ül a székén, aki mereven néz maga elé, aki a szája szélét harapdálja. Szezám a kezét tördelte, pedig így is ki vannak lazulva az ízületei, Vöröske egy hajtincset csavargatta az arca előtt, Wikó a combján dobolt az ujjával, Zseton a bajsztát rágta, Marilla a körmét. Yosh, a baráti ország csellistája előre-hátra ringatta magát a székén, mint a kisgyerekek az árvaházban, Vilibácsi az egyik körmével pöcögtette a másikat, Tréflinek idegesen rángott a bal szemhéja, Nemez a jegygyűrűjével babrált, nemrég volt az eljegyzés, szokatlan volt még az érzés a bal kezén. Viking az inge alá rejtett nyakláncsal játszott, mindnyájan tudtuk, hogy szűzmáriás medált hord, pedig tilos. Nyugodtnak tűnt, de halálsápadt volt, mint amikor egyszer fegyelmet kapott, és csak hajszál híján menekült meg a kirúgástól.

Disznófő szokás szerint pontban tíz óra nulla nulla perckor lépett be a próbaterembe, a nyomában Moccsal. Indulatosan magyarázott neki, nem vett észre semmit, míg fel nem lépett a pulpitusra, aztán éppolyan döbbenet nézett végig a zenekaron, mint tíz perccel korábban én. Zárt hangszertokok, feszült arcok. Zavarba jött. Mocs rémülten pislogott rá, nagy varangy a golya közelében, nem mert megszólalni ő sem. Lehet, hogy sztrájk, holott be van tiltva, sztrájk, csak én nem tudtam róla, és most mindnyájunkat kirúgnak. Nekem miért nem mondták? Örültem, hogy nem vettem elő a hangszer én sem, hogy éppúgy ülök ott most, mint a többiek, hogyha őket kirúgják, akkor engem is éppúgy, mintha benne lettem volna.

Disznófő meredten állt a dobogón, szinte láthatóan csikorogtak az agyában a fogaskerekek. Váratlanul elmosolyodott, nagyvonalúan, mint aki érti a tréfát, és a kezébe vette a pálcát.

„Tisztelt kollégák – orrhangja most behízselgőnek tűnt –, talán megkezdhetnénk a próbát.”

Szada nagy levegőt vett, mint amikor belépést int az egész szólamnak, mindenki lehajolt a hangszeréhez, hallani lehetett a fém csattanását, ahogy a tokok kinyíltak. Talán mégsem sztrájk, semmi lázadás, csak egy kis jelzés Disznófőnek, Mocsnak meg ennek az egész rohadt bagáznak, hogy van még vér a pucánkban, hogy nem lehet teljesen legyűrni, és megfélemlíteni, hogy a Vezér akár él, akár hal, nekünk megvan a véleményünk, nem vagyunk bábok, dróton rángathatóak, játékszerei egy önző akaratnak. Elővettem a hegedűt, a vonót, a gyantát, aztán fölnéztem. Disznófő rémült arca nézett vissza rám a dobogóról. Csak az én ölemben volt hangszer. A többiek mellett a földön nyitva a hangszertokok, mindegyikben fegyver. A hadseregtől eltűnt fegyverek. Disznófő kinyitotta a száját, aztán hang nélkül újra becsukta, kinyitotta, becsukta, óriás tokhal a parton, minden vér kifutott az arcából.

Szada éppolyan gyengéden vette a kezébe a puskát, mint a hegedűt szokta, felállt, ahogy a koncertek végén, amikor kezet fog Disznófővel, szólamonként utána az egész zenekar, mintha láthatatlan karmester vezényelné őket, pedig a pulpituson Disznófő mozdulatlanul állt, remegő kézzel, a pálcát szorítva, homlokán fénylett a veríték. Felálltam én is, bal kezemben a hegedű, a jobban a vonó, a többiek az élesre töltött gépkarabélyokat fogták éppolyan könnyedén, a nők is, mint addig a csellót, a trombitát, a klarinétot. Távolról, a párt székháza felől lövések hangzottak, és egyre hangosabb zúgás, óriási tömeg kiáltozása, ahogy az Árkon Túli Adó bemondta.

„Eredj haza, Traverz – fogta meg a vállamat Viking, a kottatársam. – Ez nem neked való.”

Tetszik

3 ember kedveli. Legyél te az első az ismerőseid közül!

Kapcsolódó írások:

1. **Kiss Judit Ágnes: Egyszeri eltévelyedésem** Kiss Judit Ágnes Egyszeri eltévelyedésem Az

uram is ebbe...

2. **Kiss Judit Ágnes: De büszkén** Kiss Judit Ágnes De büszkén A fürdő, a konyha,...
3. **Kiss Judit Ágnes: Démon** Kiss Judit Ágnes Démon Rókafej a késő tavaszi éjszakák...
4. **Kiss Judit Ágnes: A vasszűz** Kiss Judit Ágnes A vasszűz Mikor a Nagyfejű Réz...
5. **Kiss Judit Ágnes: Juci szerelmei** Kiss Judit Ágnes Juci szerelmei Konrád atya Egy évre,...

Cimkék: **Kiss Judit Ágnes**